

(/users/louise-ostergaard)

Af Louise Østergaard
(/users/louise-ostergaard)

Skribent
05 sep.16

ANMELDELSE

DEN HVIDE ROSE AF OLGA RAVN (/ANMELDELSER/DEN-HVIDE-ROSE-AF-OLGA-RAVN-0)

Facebook ([http://www.facebook.com/share.php?](http://www.facebook.com/share.php?u=https://litteratursiden.dk/anmeldelser/den-hvide-rose-af-olga-ravn-0&title=Den+hvide+rose+af+Olga+Ravn)

Tweet ([https://twitter.com/intent/tweet?](https://twitter.com/intent/tweet?url=https://litteratursiden.dk/anmeldelser/den-hvide-rose-af-olga-ravn-0&status=Den+hvide+rose+af+Olga+Ravn+https://litteratursiden.dk/anmeldelser/den-hvide-rose-af-olga-ravn-0)

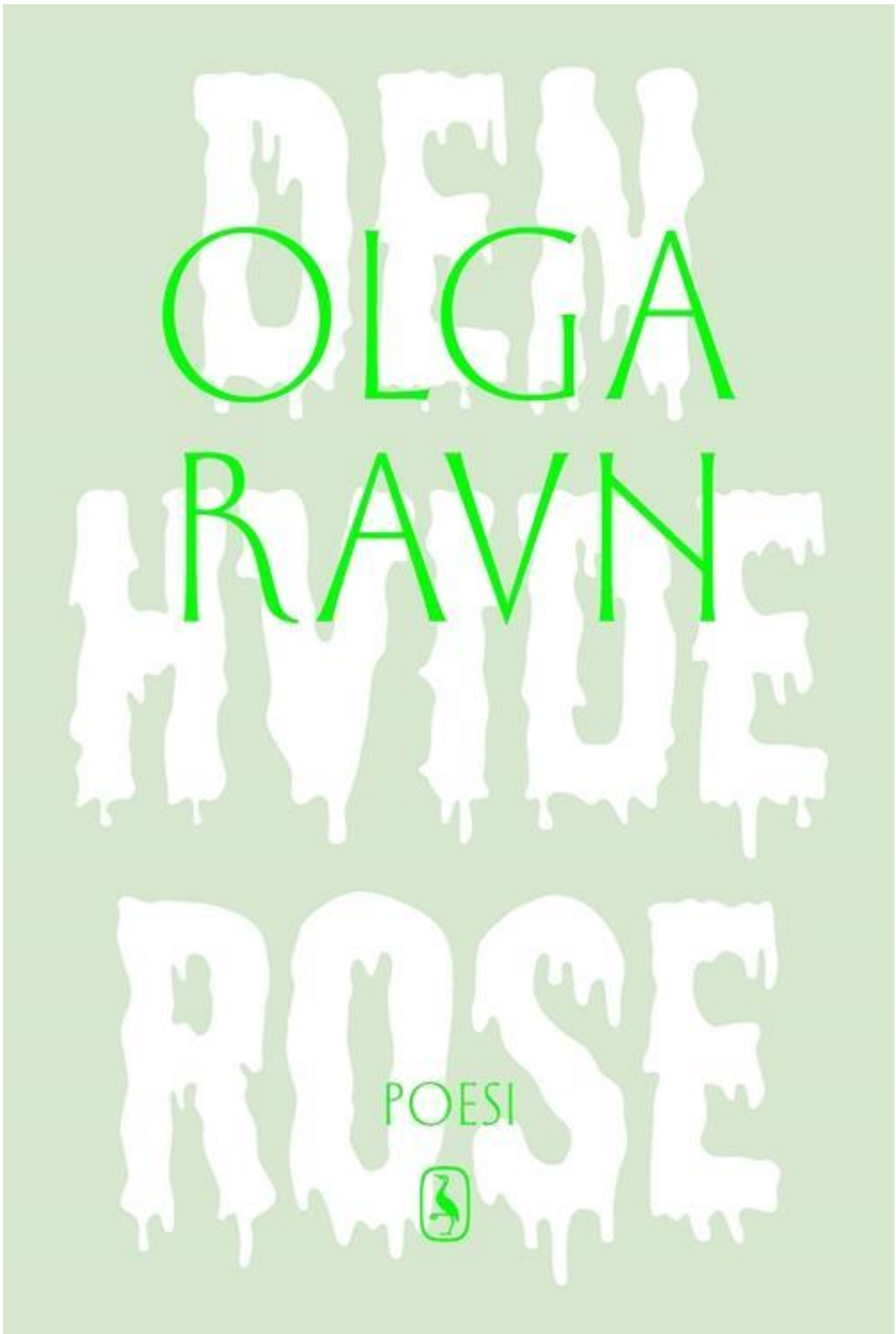
u=https://litteratursiden.dk/anmeldelser/den-hvide-rose-

url=https://litteratursiden.dk/anmeldelser/den-hvide-rose-af-olga-ravn-

af-olga-ravn-0&title=Den hvide rose af Olga Ravn)

0&status=Den hvide rose af Olga

Log ind (/user/login?destination=/boeger/den-hvide-rose-0%23comment-form) eller opret en konto (/user/register?destination=/boeger/den-hvide-rose-0%23comment-form) for at skrive kommentarer

Olga Ravn skriver poesi, der insisterer. Den er minimalistisk, men samtidig billedskabende, messende, påtrængende og dybt fascinerende.

Jeg kan nogle få yndlingsdigte udenad. Et af dem er William Blake's 'The Sick Rose' fra 1794: 'O Rose, thou art sick./The invisible worm/that flies in the night/in the howling storm:/has found out thy bed/of crimson joy:/and his dark secret love/does thy life destroy.' Det er slet ikke sikkert, Olga Ravn har haft dette digt i tankerne, da hun skrev sin digtsamling, men det er den samme forbindelse mellem rosen og sygdom, der går igen begge steder.

'Den hvide rose' er en indtrængende messen, det er kærlighed og sygdom sat i system. Der er en monotoni og en rytme i digtene, som får dem til at virke voldsomme, næsten uhyggelige på trods af deres ordknaphed: Hvert digt er kun fem linjer. Hele digtsamlingen – 160 digte i alt – kan læses på meget kort tid. Og så kan den læses igen og igen; det er faktisk, som om den insisterer på det. Digtenes mange gentagelser får noget tvangspræget over sig, man kan ikke slippe ordene igen. Olga Ravn leger med poesians oldgamle kærlighedssymbol, rosen. Ikke den røde rose – evig kærlighed og et lykkeligt liv – men den hvide. Hvid som hospitaler, hvid som sygdom. Der er konkrete referencer til plejere, og sygdom og ulykkelig kærlighed smelter sammen i digtene, der jævnligt har x'er i stedet for ord. X som det ubekendte, som et kys eller som et magtesløst kryds, når ordene ikke rækker.

Jeg var stor fan af Olga Ravns første digtsamling, 'Jeg æder mig selv som lyng' fra 2012, som jeg syntes indeholdt en ny form for lyrisk kropslighed og balancerede flot mellem det sanselige og det fysiske eller konkrete. 'Den hvide rose' er langt strammere i kompositionen, men man fornemmer den samme kropslighed; kroppen dissekeres, går i opløsning. Begge digtsamlinger lader væsker flyde: blod, mælk, sæd, creme, fedt, saft.

'Den hvide rose' er gotisk kærlighed, hvor sygdom og død altid lurer i baggrunden. De slimede hvide bogstaver på bogens forside varsler allerede der om opløsningen af skønheden, bevidst corny og genre-eksperimenterende. Olga Ravn formår at bruge et slidt kærlighedssprog på nye måder. Det er modigt at vælge rosen og dens symbolik som omdrejningspunkt for en digtsamling, men det lykkes for forfatteren at gøre det helt overlegent og uden skyggen af klichéer.

Bøger af Olga Ravn